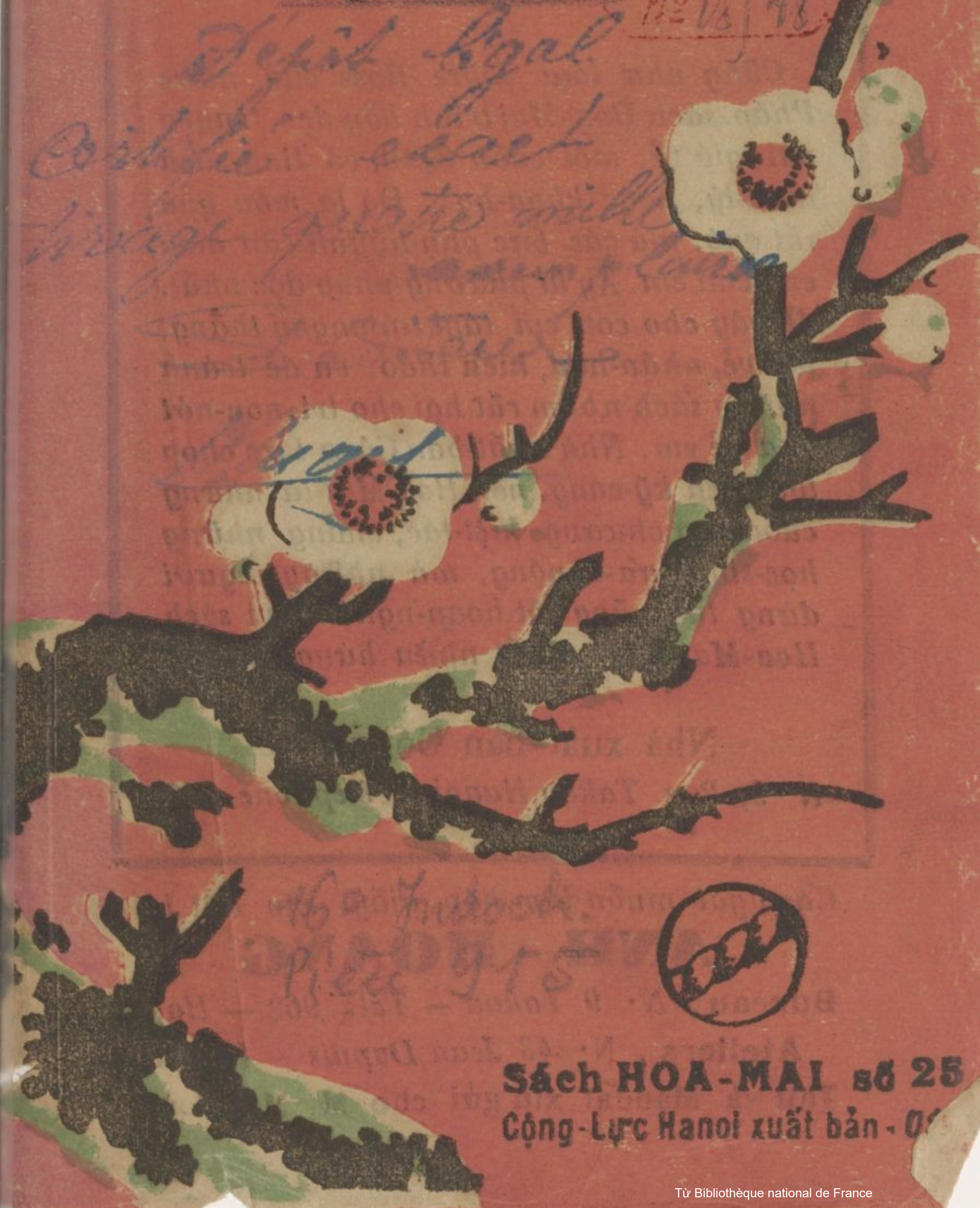

Đưa

CON NUÔI

của Ngô - Hòa

Sách HOA-MAI số 25

Cộng-Lực Hanoi xuất bản - 08

Tôn-chỉ của sách

HOA - MAI

Cũng như loại Livre Rose của nước Pháp, sách Hoa-Mai trình bày đẹp, truyện vui, giá rẻ, mỗi cuốn 0\$10, có tính-cách luân-lý, hoặc khoa-học. Đó là món quà rất quý, mà các bậc phụ-huynh cần mua cho con em. Ấy là phương-pháp độc nhất, dễ gây cho con em tâm-tinh ngay-thẳng, vui-vẻ, nhân-hậu, hiếu thảo, và để tránh những sách nhảm rất hại cho trí non-nớt của trẻ em. Nhà xuất-bản Cộng-Lực chọn lọc sách kỹ-càng, nên Hoa-Mai là những cuốn văn chương kiệt-tác, chẳng những học-sinh ưa-chuộng, mà những người đứng tuổi cũng rất hoan-nghehnh, vì sách Hoa-Mai đọc có rất nhiều hứng-thú.

Nhà xuất-bản Cộng-Lực

N° 9, Rue Takou Hanoi—Téléphone 962

Các ngài muốn làm hộp giấy, xin đặt tại:

ANH - HOANG

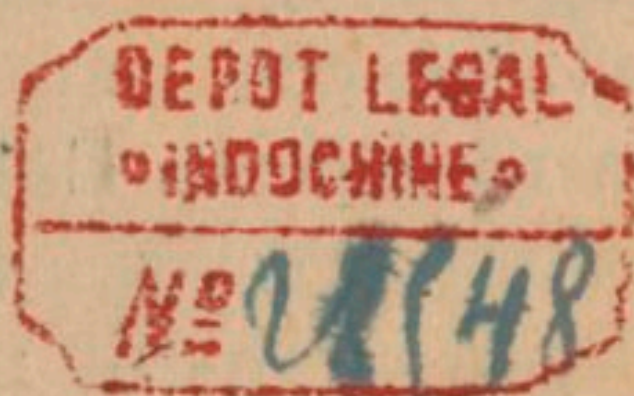
Bureau: N° 9 Takou — Tél. 962 — Hanoi

Ateliers . N° 43 Jean Dupuis — Hanoi

Thư và Mandat xin gửi cho M. Mai-Hoàng

ĐỨA CON NUÔI

của NGÔ-HÒA

Choang!!!

Chiếc bát vỡ tan làm bốn mảnh!

Một chiếc bát cổ, trắng men xanh, trong như ngọc-thạch.

Thì lạng người đi. Hồn vĩa lên mây. Nghĩ đến sự hình phạt. Những vút roi mây quẩn xương. Thì rơm rớm nước mắt. Thì muốn khóc to lên. Cho đỡ khổ. Nhưng không dám.

Thì cúi xuống, nhặt những mảnh vỡ. Hai tay run-run! và những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống thêm nhà.

Ở buồng trong vừa nhắm mắt được mấy phút Ngân hốt hoảng thốt giậy:

— Me ơi! Me...

Bà Hàn ở nhà ngoài nghe gọi, tất tả chạy vào.

— Me ơi! Me... Cái gì thế, me?

Tưởng con sốt quá, nói mê, bà Hàn lo lắng đặt tay lên trán Ngân và dỗ:

— Có gì đâu! Con cố ngủ đi, cho khỏe, con ạ!

— Không! Thật có cái gì ấy, Me ạ! Con sợ lắm. Có tiếng gì như tiếng súng ấy, me ạ! Con chết mất!

Vẫn tưởng con nói mê. Nhưng muốn yên lòng con, bà Hàn dịu-dàng :

— Con tôi rõ ngây thơ! Nhà mình làm gì có súng. Tiếng bà khách cười lúc nãy đấy! Bà Mỹ-Phú, mẹ con Lan và thằng Tuấn ấy mà! Thôi, con cố ngủ đi. Chiều, chúng nó kéo đến thăm con đấy!

Ngân nũng-nịu :

— Thế à, Me? Nhắc bà ấy, cho con Lan và anh Tuấn, lại chơi với con nhé! Me nhé!

Khi tiếng ngáy đều đều của Ngân khiến bà yên lòng, bà Hàn mới ra tiếp khách. Và khi bà Mỹ-Phú cáo từ ra về, bà Hàn không quên nhắc bà những lời dặn của Ngân.

Khách về rồi, Bà Hàn mới nhớ đến siêu thuốc của con. Bà chạy xuống bếp, Đến nhà giữa, nơi mà Thi đang tái xanh mặt, và đứng nép vào cột. Nét mặt dương tươi-tĩnh, bà Hàn thấy nóng ran cả mặt. Hai mắt đỏ ngầu, chăm chăm nhìn xuống mặt đất nước thuốc lênh-láng, giữa thềm.

Giá lúc khác, thì đã có một cơn bão táp. Chắc bà đã rú lên, hét ầm ĩ. Và thế nào chiếc roi mây, gác trên bực cửa, cũng được dùng đến.

Nhưng lần này, Ngân ốm. Cần phải yên tĩnh. Nhưng, không phải vì thế mà bà ngơ đi đâu! Bà đã có cách trừng phạt khác nặng gấp trăm:

Giọng ôn-tồn. Một thứ ôn-tồn giết người, Bà Hàn lờm Thi:

— Sen ơi, là Sen! Ra xem này! Rõ con bà đã ngoan chưa? Được một bát thuốc. Nó vút ngay xuống đất! Chà trách, nói đại mồm, con bà ốm lên miêa mấy ngày!

— Thưa me, con lỡ tay!

— Đấy! chị em như thế đấy! Rồi chị chẳng kể công: nào thức hôm, thức khuya; nào quạt nòng, thoa bóp. . .

— Thưa me, nóng quá. Con lỡ tay! . .

— Hừ! lỡ tay! Cứ lỡ tay như thế thì chả mấy chốc mà nhà bà khánh-khiet!

— Con lỡ tay, lần đầu! Me tha thứ cho con!

— Gớm! chừng ấy tuổi đầu rồi, còn vô ý, vô tứ! Mười một, mười hai tuổi rồi! Chứ phải còn bé-bồng gì! Sen! lật vớt những cái này đi. Để cô ấy đứng đấy. Xem thin-thít đến bao giờ, Bà chẳng thêm đánh cho bần tay. Nhưng, trưa nay tao cấm đứa nào cho nó ăn cơm đấy! Hai của!

— Thưa me me tha-thứ cho con lần đầu! Me đừng phạt con tội-nghiệp! Me tha-thứ cho con. . .

Những lời đối-đáp khe-khẽ. Nhưng cũng đủ lọt vào tai Ngân: Ngân đã thột giậy, từ lúc nấy. Và hiền ngay rằng tiếng động vừa rồi là tiếng bát vỡ.

Không hiền sao, Ngân cảm thấy sung-sướng thế! Ngân đã nắm được một dịp may, để hại Thi. Cho bố ghét.

Tự trong buồng, Ngân nhăn-nhó. Cổ rền-rĩ cho ra một giọng rất thê-thảm:

— Me ơi! Người ta không cho con ngủ một chút, à me? Đấy, con nói có sai đâu! Không tiếng sùng, thì tiếng bát vỡ. Bát thuốc phải không me? Ồ! . . .

Bà Hàn lúc ấy mới vỡ nghĩa. Lại thấy Ngân thức giấc, nói một cách mệt-nhọc, bà điên tiết:

— Thế mà nó còn già mồm! Ôi! đồ con gái, dụng gì là đồ bề đây. Đã tốt-đẹp chưa?

Nghĩ đến chiếc bát cồ, đất tiền, bà tắc-luối thêm:

— Cứ ngữ ấy, lớn lên, rồi không biết sẽ làm nghề-ngập gì? Bây giờ, chỉ ăn hại, khổ cho già này thôi!

Giọng bà Hàn xỉa-xói, day-nghiến thấu tâm-can Thi:

— Con lạy mẹ! Mẹ tha-thứ cho con lần đầu! Con lỡ dại... Mẹ thương lấy con, tội-nghiệp! Mẹ ơi!...

Nhưng bà Hàn chẳng thèm nghe, Sau khi truyền lệnh trừng phạt, giao cho con Sen, bà lẳng-lặng bỏ đi. Mặt còn hăm-hăm, đầy vẻ tức-tối.

Thi ghen-ngào. Nước mắt trào xuống hai gò má nhọt-nhọt.

Trận đòn ghê-gớm, đã tránh khỏi. Không biết nhờ một điểm-phúc gì? Nhưng phải nhịn cơm? Trời! Thi chịu làm sao nổi? Thi đã được nếm cái mùi cực khổ ấy, một lần. Những sự cào-xé của dạ-dầy. Đến đứt ruột. Những cơn đói lờng lộn. Đến xây-xâm cả mày mặt.

Thi còn nhớ. Hôm ấy, đứng nhìn cả nhà, rồi sau rốt, con Sen ngồi ăn ngon lành. Không biết Thi đứng trơ-trơ, nghĩ gì. Và có đau đớn không Thi chỉ biết, hôm ấy, nước dãi chảy giòng-giòng xuống thân áo. Không kịp lau. Lòng mắt trắng già đi. Và lờ-mờ, không trông thấy gì nữa.

Có gì đâu, con cố ngủ đi cho khỏe.

Suốt buổi hôm ấy, Thi như cái xác không hồn. Lòng quằn-quại đau. Chân tay rời-rã. Đầu óc choáng-váng. Và thần-thờ, như một con diên kiệt sức.

Chết! cái cực hình ấy lại diễn một lần nữa? Thi run cầm-cập. Nghĩ đến cơn đói sắp tới. Quên cả hai bàn tay bỏng nước sôi, đương sưng rức buốt.

Có một điều lạ. Là, lần này cũng như lần trước không hề Thi giám nghĩ đến oán trách ai Thi biết mình có lỗi. Dầu chỉ là một lỗi nhỏ. Thi phải âm-âm, cực khổ chịu lấy hình-phạt.

Chỉ nên trách mình thôi. Trách mình đã vô-ý-tứ không làm tròn bổn-phận. Nếu mình cẩn-thần, lo xa trước; nếu mình nghiêng răng,, chịu đau thêm chút nữa, thì ai nỡ đánh đập mình? thì bao giờ lại sinh ra trừng phạt được?

Chung qui, Thi đổ hết tội-lỗi vào mình.

Nhưng cái trí-óc non dại trẻ thơ ấy, chỉ ngạc nhiên có một điều: Thi không biết tại sao người ta lại có thể nóng-nảy bành hạ một người khác được? Tại sao mẹ Thi đang tay đánh Thi một cách tàn-nhẫn thế được? Tại sao, trước những lời van xin, lạy-lục của mình, mẹ không bao giờ động tâm? Bị đánh nhiều lần quá, nên Thi tin rằng, có lẽ, trên đời, không thể có được lòng tha thứ?

Bao nhiêu câu hỏi đen tối cứ lần lần vẩn trong óc cô bé mười hai tuổi ấy? Nhưng Thi chịu không thể nào kiếm được một câu trả lời dứt khoát.

Thi hiền lành như búp măng. Không hiền-lành sao được, Một cô bé mười hai, luôn luôn

sống trong sự khùng-khiếp. Cứ một chút lơ-
dễnh nho nhỏ là một trận đòn. Cứ một lời nói
sai lạc là một cớ để đem đến một cuộc chửi bới
không đầu. Phải sống thin thít suốt ngày. Không
dám nói chuyện với ai. Chỉ được phép trả lời.
Trả lời một cách dằn đo. Sợ hãi như một người
xung tội.

Cũng là con bà Hàn, như Ngân, cùng xấp xỉ tuổi.
Nhưng sao lại có sự chênh-lệch thái quá? Ngân
được nâng niu, chiều chuộng như một công-chúa.
Nhưng với Thi thì trái lại: đến con mụ vú, bót lẻo,
hay nịnh nọt bà Hàn. Thi cũng phải giữ ý tứ. Nó
trừng mắt lên, Thi cũng đã sợ khiếp vía.

Từ cách đối đãi cho đến cách ăn-mặc. Cái gì
cũng khác: Vật gì, đồ gì, Ngân cũng có nhiều
hơn. Hoặc bằng một thứ hàng tốt hơn.

Nhưng không phải vì thế mà Thi lo-nghĩ. Tự
bao giờ, Thi đã thấy quen những sự trái-ngược
bất công như thế. Và Thi không có tính hèn-
nhát, đổ kỵ và so sánh.

Với cái dấu hỏi to tướng « Tại sao? » Thi chỉ
biết ngậm miệng chịu khổ một mình. Có lẽ
người trông nhà, từ bà Hàn cho đến con ở ai
cũng hiền cả. Nhưng Thi thì chịu không hiền vì
lẽ gì hết.

Mỗi công việc của mình làm, Thi cho như
đánh một cuộc rủi may. Thi nhìn nó, bằng cặp
mắt sợ hãi. Chỉ có một cái kết-quả sau cùng
mới cho Thi rõ điều phải trái: Phải thì được
nhờ. Trái thì chịu đòn. Lăn lưng ra mà chịu.
Không trốn tránh vào đâu được. Không kêu ca
với ai được.

Cơ-khở cho Thi. Tội nghiệp cho Thi quá,
Hỡi các bạn nhỏ! nếu hôm nay, tôi dẫn các bạn đến nhà Thi. Để chúng kiến những phút đau-dớn của Thi. Tôi đoán chắc thế nào các bạn cũng mũi lòng. Chắc thế nào các bạn cũng cầm lấy tay Thi. An-ủi Thi một chút. Để cho Thi đỡ khổ. Và nhất là, để các bạn hiểu rằng: Các bạn còn sung sướng gấp trăm ngàn lần cô bạn nhỏ của chúng ta. Mới mười hai tuổi thôi.

Giữa lúc, các bạn vui cười, thản-nhiên, với những ngày tươi trẻ, đầy ánh sáng. Thì Thi đã nếm thế nào là mũi khổ-cực. Thi đã bắt buộc phải nem nép, giữ ý từng ly, từng tí. Thi đã phải lo-nghĩ, chăm-chú vào việc làm. Để tránh những trận đòn nát xương.

Các bạn đương sung-sướng biết bao nhiêu! Sống giữa gia-đình êm-đẹp, giữa những niềm âu-yếm vời-vội.

Nhưng Thi không có cái diễm-phúc trọn-vẹn như thế.

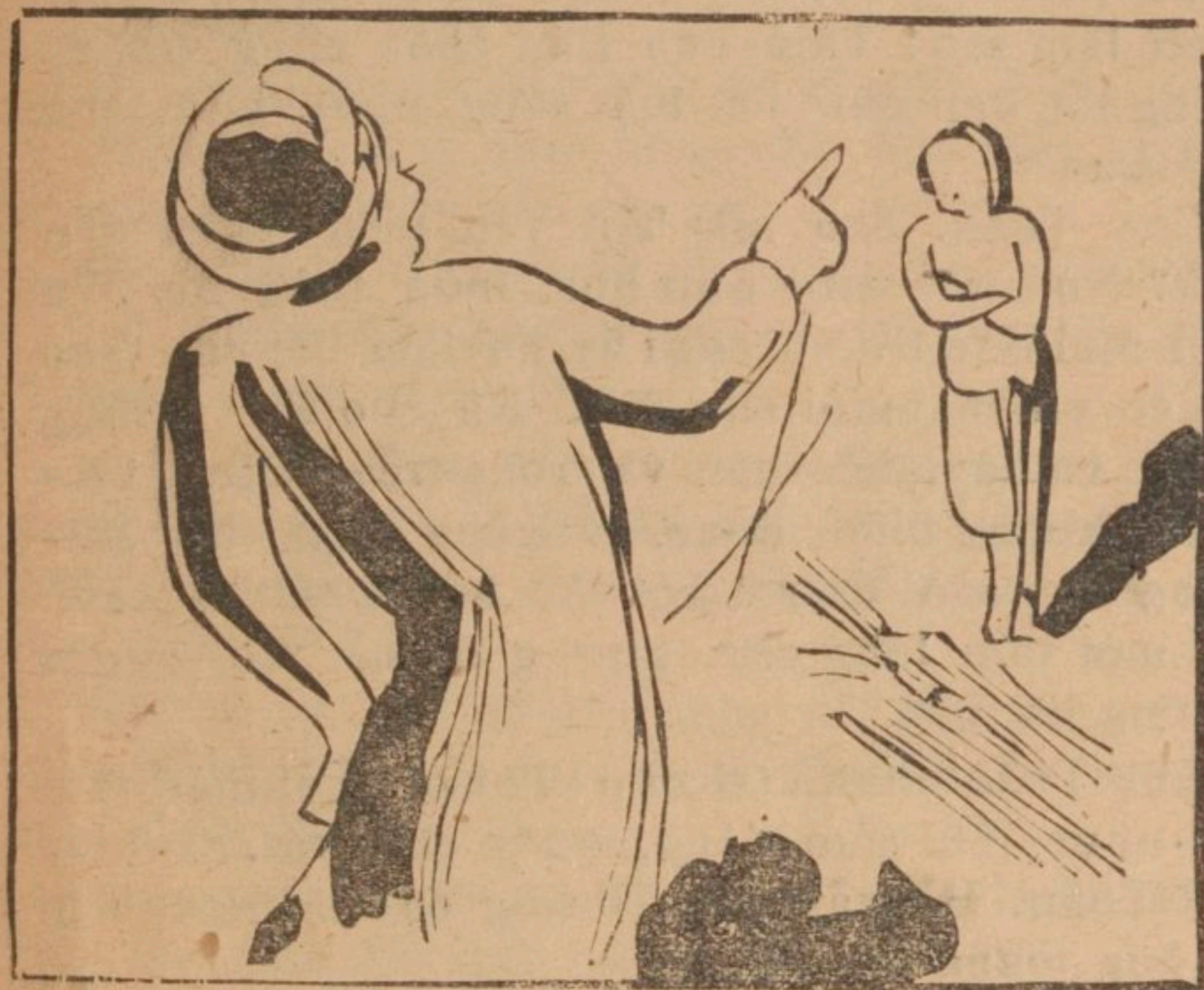
Thi vẫn có cái hân-hạnh gọi ông Hàn là cậu. Thi vẫn được cảm-động và sung-sướng gọi bà Hàn bằng mẹ. Nhưng người ta trả lại cho Thi ít-ỏi quá! Chưa bao giờ, Thi được nghe một lời nói êm-ấm. Chưa bao giờ, Thi nhận được một nụ cười, một cái nhìn tràn-trề mến thương.

So với Nhân, thật là một trời một vực.

Thi còn nhớ, rất rõ-ràng, một hôm tết Nguyên Đán năm ấy:

Ngân trắng bộ vào, lộng-lẫy quá! Thi cũng được mặc áo mới. Mới đây, không phải là mới may ở hiệu, Mới nghĩa là, lần đầu tiên, Thi

được diện một chiếc áo đẹp như thế. Chiếc áo của Ngân thái rồi, đúng vào ngày ba mươi tết. Nhưng giá thử, ai bảo đánh đổi cho chị Ngân. Chưa chắc Thi đã bằng lòng: Cái tính yên phận của Thi đã cho Thi một bài học hay: Không ưa jòe-loẹt. Không ưa hãnh-diện.

Con lờ tay, mẹ tha thứ cho con ạ.

Hôm ấy, hai chị em đến mừng tuổi Lan và Tuấn. Lan vui vẻ quá. Đưa bao nhiêu mứt, kẹo cho Ngân và Thi. Tính Lan thật hồn-nhiên và ngay thẳng. Khiến Thi cảm-động lắm. Và ước ao sao Ngân lại không có tính tình tốt đẹp ấy.

Khi lui về, Lan mừng Ngân một quyển «Album» rất đẹp. Nhưng Lan lúng-lúng không biết cho Thi cái gì: Lan đã hết quà đẹp! May quá, giữa

lúc ấy, Tuấn nhanh nhẹn rút một bó hoa sen trắng nõn. Và đặt vào tay Thi. Thi sung-sướng đến ứa nước mắt.

Thì ra, trên đời, ít nhất cũng còn hai người chân-thật (thương yêu Thi : Lan và Tuấn.

Lan, một cô bé, mười tuổi. Mũm-mĩm và hiền lành làm sao ! Tâm-hồn Lan chắc cũng trong-trắng tốt đẹp như nét mặt sáng ngời, mịn nhỏ của Lan.

Còn Tuấn. Sao mà Thi yêu mến Tuấn đến thế ? Nụ cười tươi như hoa, luôn luôn nở trên cặp môi nhỏ tí. Nụ cười ấy đã làm tiêu-tan bao nhiêu phiền-muội của Thi. Đã cho Thi những phút vui lây, hồn-hậu và trong-trẻo. Hình như Tuấn không biết cau-có, gắt-gỏng là gì. Mà gắt-gỏng làm sao được, một cậu bé mười ba tuổi, có một tấm lòng yêu thương tất cả mọi người không bờ bến ?

Lúc Tuấn nhanh trí cứu Thi ra khỏi một phút tử-nhục, Thi cảm-động, muốn chạy tới, cầm lấy tay Tuấn. Để cảm ơn. Nhưng có mặt Ngân Thi không dám.

Thấy mắt Thi chớp luôn mấy cái, và đen ướt Tuấn phì cười :

— Tuấn sung-sướng lắm ! Vì đã được tặng Thi bó hoa. Ồ ! Thi ạ ! bó hoa quý lắm đấy ! Hoa sen trắng nõn, lại nở sớm lắm nên hiếm. Mai ! Tuấn có bó khác. Thi cứ lấy về, bỏ vào phòng cho đẹp.

— Thế rồi, hai chị em riu-rít ra về. Giữa đường, Thi hết cả cảm hứng : Ngân không được tươi. Thi phiền hết sức. Vì chắc Ngân còn ghen

tì. Mà thật vậy! Ngân không muốn Thi có bó hoa của Tuấn cho. Ngân muốn hưởng một mình tất cả những quà biếu.

Về đến cửa, Thi sợ hãi, vội-vàng dấu bó hoa vào áo.

Thi chạy một mạch vào phòng.

Bỗng có tiếng gọi giật lại:

— Làm gì mà len-lét như kẻ cắp thế, Thi?

Thi mò ra, mặt nhợt-nhạt. Vì Thi hiểu ngay có sự không may sắp xảy ra!

Bên cạnh bà Hàn, Ngân còn mỉm cười, đắc chí!

Rồi, không để cho Thi kịp trả lời, bà Hàn nói như xối nước vào mặt!

À! ra thế! Tiền đâu mà mua hoa đấy, Thi? Gớm! chừng nấy tuổi đầu, mà đã hoa-hòe! Con gái bà chóng nỡm thật! Muốn tốt thì đưa ra đây không?

Thi run-sợ, lấy bó hoa dâng bà Hàn!

— Đấy! Tao cho con Ngân đấy! Ngân muốn làm gì thì làm!

Nhưng nào Ngân có biết chơi hoa. Ngân chỉ đòi lấy. Cho Thi hết hứng thú. Thế thôi.

Không được một phút. Ngân đã quẳng bó hoa xuống thềm. Và lấy gót giày xát nhỏ ra. Dưới cặp mắt chán-nản và tiếc thương của Thi.

*
* * *

Chiều nay đúng như lời bà Mỹ-Phú báo trước. Anh em Tuấn, Lan đã đến thăm Ngân.

Hai chiếc xe tay bóng loáng đặt trước sân nhà. Nghe tiếng chuông xe, Thi quên cả cơn đói

đương cào cào ruột gan. Thi chỉ cần một lời nói êm-ái của Lan. Thi chỉ cần một nụ cười an-ủi của Tuấn. Để Thi quên hết cả mọi nỗi khồ-cực Trong nhà, không ai thương Thi hết, Thi phải triu-mến lấy những người bạn nhỏ ấy.

Thi mừng rỡ. Và hí-bửng định chạy ra đón bạn. Nhưng vừa được mấy bước. Đôi mắt lờm-lờm của bà Hàn đã giữ Thi lại.

— Có vào nhà trong mà ngồi không? Ăn mặc như thế mà không biết xấu hổ.

Sau một phút đứng sững như cái cột, Thi thui thủi lảo vào nhà trong.

Thi ngoài nhà, tiếng chào mừng của bà Hàn, sang-sảng như tiếng chuông, khiến Thi sốt ruột quá.

Lan và Tuấn đã đến bên giường bệnh.

Thi ôm bụng đói như cào, đứng nép vào cửa phía sau buồng, Thi nheo mắt nhìn vào một lỗ hồng. Để được thấy mặt hai người bạn nhỏ rất thân-yêu»

Bỗng nước mắt Thi, ràn-rụa, giòng-giòng chảy xuống gò má : Thi nghe rõ-ràng câu hỏi trước nhất của Tuấn :

— Thi đâu rồi ? Không ngồi nói chuyện với Ngân cho vui à ?

Sau khi hỏi thăm Ngân, và chúc Ngân mau lành, Tuấn thấy hết chuyện nói Tuấn đề mặc Lan săn-sóc Ngân. Và kể cho Ngân những mẩu chuyện vui ở nhà trường, trong khi Ngân vắn mắt.

Tuấn lên xuống nhà dưới. Gặp Thi, Tuấn rút

bọc kẹo ra. Và dúi vào tay Thi. Đoạ Tuấn bỏ chạy. Vì Tuấn sợ Thi phải cảm-ơn lời-thôi,

Thi ghen-ngào trước cử-chỉ thân-mật của Tuấn. Thi sung-sướng, không ngờ lại có những người bạn tốt đến thế.

Mà vô-tình, không hiểu, Tuấn đã làm một việc rất nhân-đạo: Tuấn đã làm bớt cơn đói đương ngấm-ngấm day-nghiến thân-thể Thi.

Trong những phút cảm-động ấy, Thi đã quên hết. Thi đã quên rằng mình đương chịu một hình-phạt ghê-gớm: Đẻ đến-bù cái tội-lỗi đã danh-rơi một chiếc dật, từ sáng đến giờ, Thi không có một nột cơm vào bụng! Thi chỉ biết có một tình thương: tình thương cao-quí, nồng-nàn của Tuấn.

Lự bao giờ, Thi chỉ thấy thiếu-thốn có cái ấy.

Bây giờ, tìm thấy tràn-trề trong lòng Tuấn, Thi hết đau-khổ: Thi no đủ lắm rồi!

Có lần, tuy nước mắt chưa khô, Thi đã sắp pha lên cười: Thi chợt có một ý nghĩ rất ngộ nghĩnh: Già bà Hàn cứ bắt Thi nhịn đói mãi; nhưng cho Thi được gần-gũi Tuấn và Lan, để được vui-cười; thì thế nào Thi cũng bằng lòng! Rồi cứ thế, Thi úp mặt vào tấm ván. Mắt nhìn qua lỗ hồng. Mồm nhai kẹo. Những viên kẹo ngọt và thơm phức. Hình như bao nhiêu đau-dớn, phiền-muộn, đều theo những viên kẹo, trôi tuột vào bụng!

Nét mặt Thi dần-dần hồng lên. Chân tay bớt rời-rã. Cái bụng bớt kếp lép. Thi cảm thấy mạch máu rần-rần chạy khắp thân-thể.

Rồi Thi ngủ thiếp đi lúc nào không rõ.

Bống có một bà cụ già, đầu tóc bạc phơ, tay lê gậy trúc, đến bên cạnh Thi. Bà già hiền lành lắm. Đôi mắt sáng như gương. Dáng điệu thật nhẹ-nhàng.

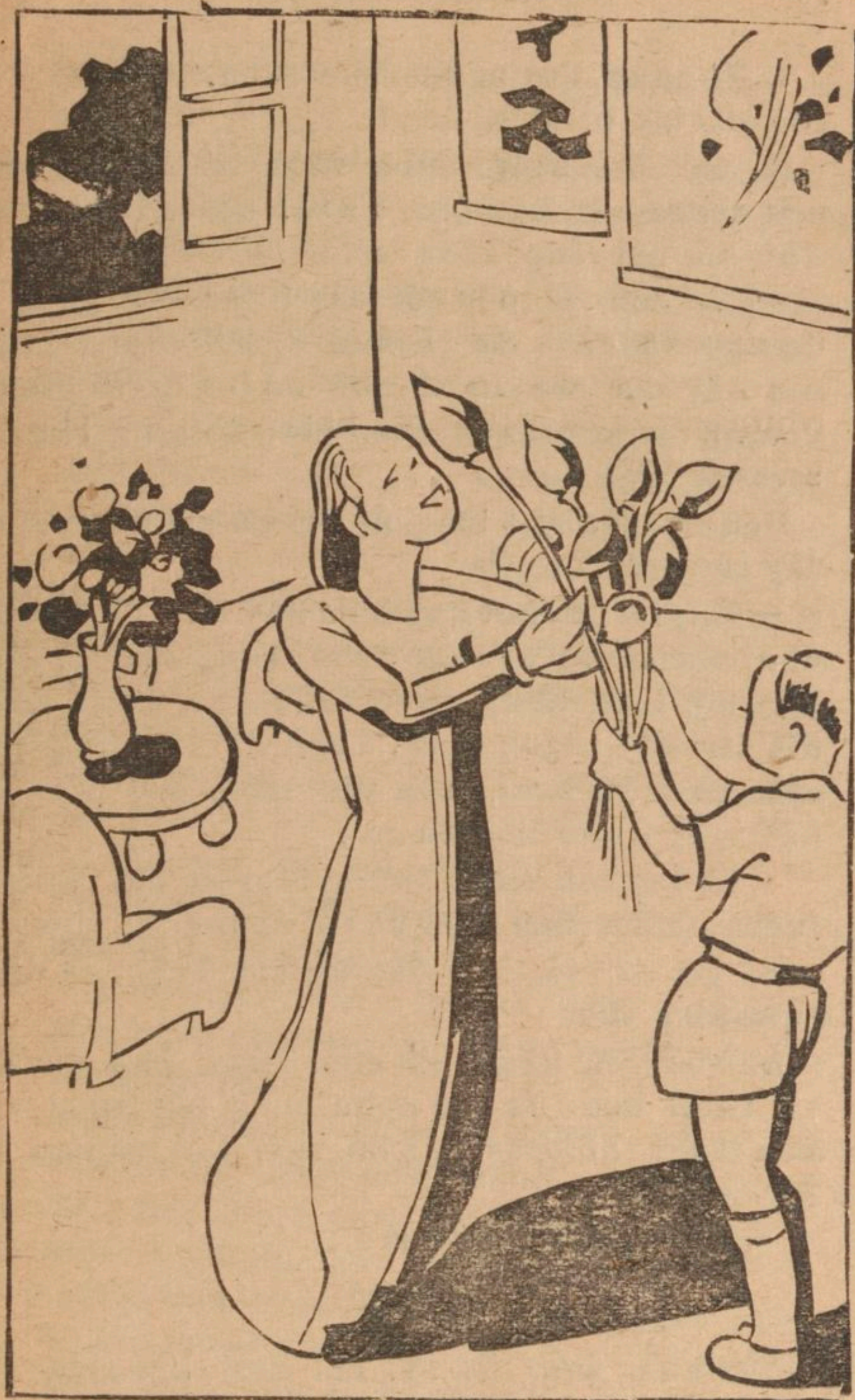
Bà cầm lấy tay Thi. Và dẫn Thi đến một cái vườn rất lớn. Thi ngạc-nhiên và suag sượng quá ở đấy, Lan và Tuấn đang chờ Thi!

Bao nhiêu cây xanh! Bao nhiêu quả ngọt! Những cành lá rườm-rà, tươi-thắm bao phủ cả một góc trời.

Những quả lê, nho, táo, cam, hồng đủ thứ, chín ửng, phụng phịu trong muôn lớp hoa: hoa hương thắm tươi, hoa cúc vàng chói, hoa thược-dược mảnh-giẻ, hoa lan trong trắng, hoa mai đơn-giản... Nhưng vẫn còn ít. Thi còn thấy một hồ sen bao-la: muôn ngàn cánh sen trắng-xanh, hum-húp ôm lấy nhụy vàng Ngập cả một trời Sen là Sen. Hâu đâu, cũng phảng-phất mùi hương sen. Lan còn theo đuổi bao nhiêu cánh bướm dập-nhàng, bên dậu lý. Tuấn còn say-sua, như muốn hốt hết những búp sen, những hoa sen, những gương sen, những lá sen, vào lòng. Thi, thì ngây người- đứng nhìn...

Bống bà cụ già nhân-đức, tươi-cười gọi cả lại; — Đây, là vườn hoa của các con. Của riêng của các con, Vậy lúc nào các con cũng có thể vui đùa ở đây. Bây giờ thì các con hãy theo ta đã.

Nói đoạn bà cụ chống gậy đi trước. Lan, Tuấn và Thi hớn-hở theo sau. Con đường rất quanh-co. Tuấn hồ-hộp, lo cho bà cụ, Tuấn chạy lên trước, kính-cần và lễ-phép:

Tuấn rút bó hoa sen đặt vào tay Thi

— Thưa bà, đường lối thế này, bà có cần chúng con dắt tay bà đi không?

Bà cụ bằng lòng, mỉm cười. Và dương đôi mắt sáng quắc, bà nhìn Tuấn, nhìn Lan, nhìn Thi, mà nói rằng :

— Các con có lòng tốt đấy ! Các con gắng ở tốt như vậy với tất cả mọi người. Hạnh-phúc sau này của các con sẽ nhờ đó mà được vững-chãi. Bà cảm ơn các con ! Mắt bà sáng lắm, sẽ soi-sáng mọi đường. . .

Đến một tòa nhà lộng-lẫy. Bà cụ già nhẹ-nhàng lấy gậy trúc ầy cửa.

— Đây bà có chút quà biếu này nữa, để thưởng cho các con. Thi cảm-động, sung-sướng, cầm lấy tay Lan: Hàng chục thầu kẹo, hàng chục đĩa trái-cây, ngon lành. Tuấn chọn những quả chín và mềm nhất, xếp vào riêng một đĩa. Và đặt ngay trước mặt bà cụ :

— Chúng con sung-sướng cảm-ơn bà. Nhưng luôn đây, bà cũng cùng ăn với chúng con cho vui.

Bà già vui-vẻ, thoa dầu tóc của Tuấn, ra dáng cảm-kích lắm.

Ăn xong. Bà lại chỉ lối cho Tuấn, Lan và Thi ra vườn hoa. Và khi nghe tiếng hát trong trẻo của Tuấn nổi giậy bên hồ sen, Thi và Lan, vỗ tay reo lớn :

— Hay quá ! Hay quá !

* * *

Thì cũng vừa lúc ấy, Thi chợt tỉnh giậy Thi ra. Thì vừa sống một giấc mộng quá đẹp !

Con Sen bên cạnh giường, nhìn Thi, và cầm lấy tay :

— Thi làm sao thế ? Chị làm tôi hết hồn : Mắt chị nhắm nghiền lại, hai tay hoa-hoa, miệng lẩm bẩm nói phều phào.

Không muốn phiền đến ai, Thi cố tỉnh tỉnh ;

— Không hề gì đâu, Sen ạ ! Chắc vì tôi buồn ngủ !

— À ! Chị nhịn cơm suốt ngày đấy ! Cự bảo nếu chị đói ăn, thì để tôi đi nấu bát cháo hoa.

Nhắc đến cơm đói, Thi mới thấy đau quặn ở ruột.

Một bát cháo trong lúc đói ? Còn gì hơn nữa ? Nhưng nhận thấy rằng ăn bát cháo ấy, là một cơ nữa, để bà Hàn xỉa-xói thêm. Thi dần lòng. Va xua tay :

— Cám ơn Sen ! Thôi. . . Thôi đừng nấu nữa Sen ạ !

— Nhưng chị đói chết ?

— Hơi thôi ! Nhưng mệt một chút, để Thi nghỉ sáng mai ăn cũng được.

Sáng ngày, Thi vẫn còn thấy choáng váng. Đầu nặng như chì. Đi đứng không vững. Chân tay bủn-rủn.

Nhưng Thi cố giậy sức miệng. Và làm những việc lặt-vặt trong nhà ; Thi được phép nghỉ học. Và cũng được phép nghỉ không phải xách cặp sách cho Ngân đến trường !

Đến bữa cơm. Thấy nôn-nao, khó chịu, Thi ăn xong một bát. Rồi xin phép đứng giậy. Bà Hàn không nói gì. Không để ý tới, cũng thế.

Thi muốn vào phòng ngủ một giấc, để lấy

sức. Nhưng sợ bà Hàn bảo uốn, làm nũng. Nên lại thôi. Nhất là Ngân đau vừa mới khỏi Bảy giờ, nếu Thi nằm xuống, thế nào bà Hàn cũng Phát cáu. Không đề yên.

Thi xuống bếp. Ngồi co-ro vào một góc. Và gật-gù ngáp, trước cặp mắt thương hại của con Sen.

Nhưng đến chiều thì Thi bỏ bữa hẳn. Lúc ấy, bà Hàn mới đoán hoài đến. Bà vào buồng, sờ trán Thi. Và dò:

— Con giậy ăn đi bát cơm, cho me bằng lòng giậy đi, Thi...

Nhưng Thi chỉ ú-ớ trả lời bà :

— Mời me... Me cho phép... Con nóng lắm .!

Bà Hàn bỏ ra. Nét mặt nơi lo-lắng.

Và bắt đầu từ tối ấy, Thi sốt liên-miên.

Mấy ngày đầu, tưởng Thi đau qua-loa vài hôm sẽ khỏi, bà Hàn không lo gì đến thuốc-men cho con. Đến tuần sau, thấy bệnh tình Thi hơi nguy kịch, bà mới chạy thuốc. Thi đã muộn!

Thi sốt li-bì, suốt ngày đêm. Không ăn uống gì được.

Nhưng cũng may cho Thi đấy. Vì thầy thuốc khám bệnh, bảo Thi đau thương-hàn. Một bệnh lâu khó, đau dây-dừa. Nhưng không đến nỗi nguy-hiêm, như phàn nhiều người tưởng, nếu bệnh nhân, biết kiêng-khem, đề bụng rỗng. Chỉ những người ngờ-nghech ăn thức đặc vào, mới bị thiệt mạng. Vì những thức ăn cứng đặc làm táng hay đứt nứt dạ dày và ruột.

Khi biết Thi bị cảm, bà Hàn mới lo. Chắc vì Thi thức nhiều quá, lo nghĩ luôn; lại ăn uống

thất-thường nên mới đến nỗi. Bà Hàn hơi hối đã cư-xử với Thi không được hết lòng.

Nhưng đều lo nhất của bà Hàn, có lẽ là nón tiền chi phí thuốc-thang cho Thi!

Mỗi ngày, thấy thuốc đến tậ nhà khám. Và cho toa mua thuốc. Tiêm có, uống có. Lại tiền xe-cộ, vật-vãnh. Ít ra cũng hết năm sáu đồng. Bà xót ruột lắm.

Nhất là tiếng rên-rĩ, mết nhọc khiến bà lo ngại. Máy châu tổ tôm, chẵn đã phải hoãn. Chỉ vì tiếng thở dốc, khô-khè của Thi.

Đáng ghét thay là môn cờ bạc! Nó phá sản bao nhiêu gia-đình. Nó đưa bao nhiêu con bạc ham mê đến tội lỗi, đến tù ngục. Nó làm mờ-ám lương-tâm.

Cũng vì nó mà bà Hàn tối mắt. Không thiết gì đến tình mẹ con.

Muốn hợp sòng. Muốn cho những con bạc khác được yên-tâm, sát-phạt nhau như kẻ thù, chỉ muốn bóc-lột người khác. Bà Hàn nghĩ ra một kế tối hiểm:

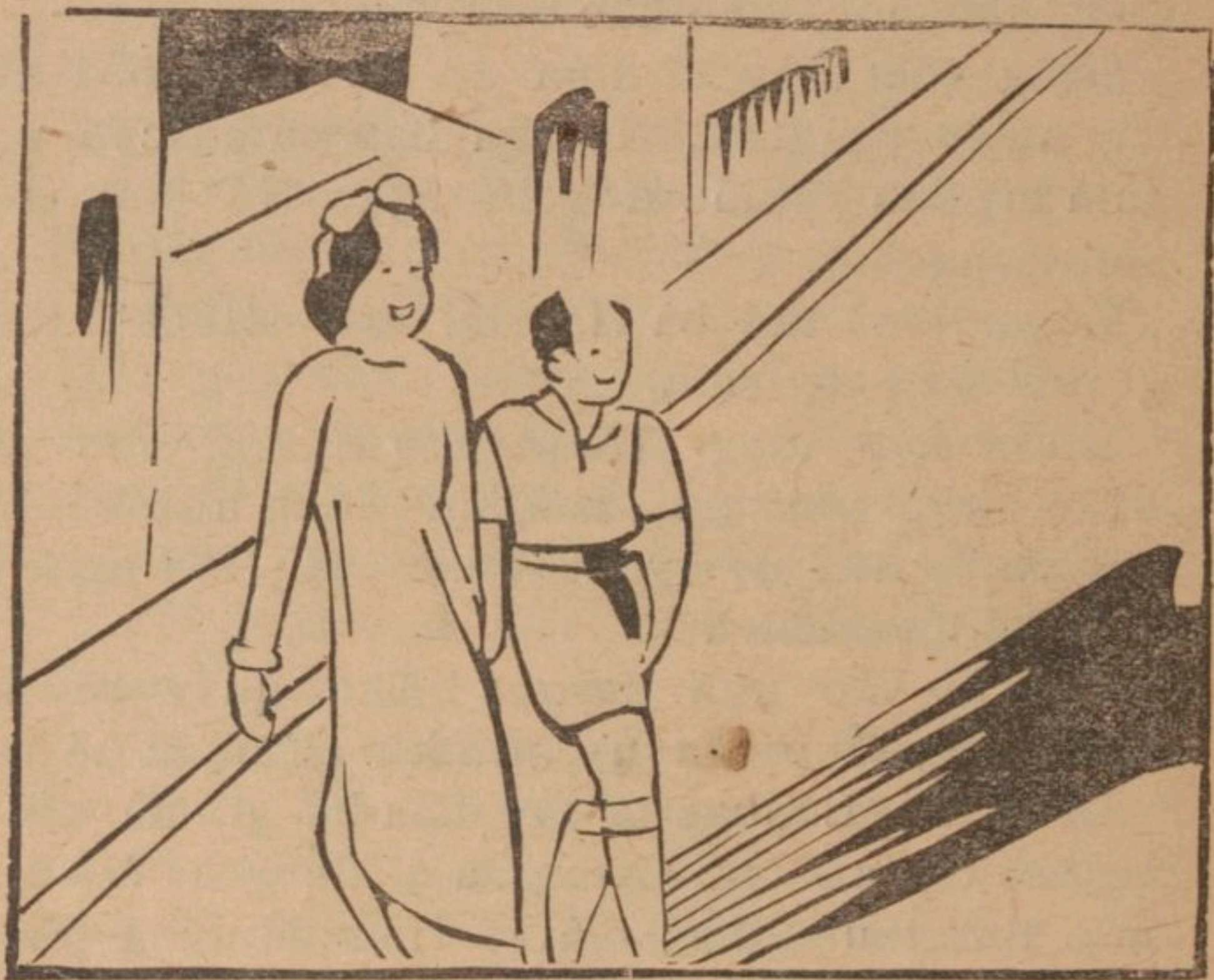
Xe Thi vào nhà thương! Khỏi quấy rầy ai. Lại khỏi phải phiền lụy, nếu kh có mệnh hệ nào;

Chao ôi! Cờ-bạc là thứ bùa-bả gì mà khiến người ta tán tận lương tâm đến thế? Nó là một thứ thuốc độc; mà bà Hàn đã uống phải? Nó giết chết những giây tình cảm thiêng-liêng của kẻ mờ-quang. Chưa chán? Nó còn muốn phá-hủy, hãm hại những người chung quanh!

Đáng ghê thay, những nạn nhân của đồ bạc? Sau khi cho Thi vào nằm điều trị ở nhà thương thành phố, bà Hàn thấy như trút được một

gánh nặng. Bà để con Sen phải chăm sóc hầu-hạ Thi. Bà thần-nhiên đâm đầu vào cờ-bạc. Và mỗi khi ngồi xuống chiếu bạc, bà quên hết. Không có một bồn phận gì cao quý nữa !

Đã mười hôm nay, Thi mê-mạn trên giường bệnh. Không có một người viếng thăm. Ông Hàn đi vắng luôn, vì công-việc. Ngân lấy cớ phải học thi. Bà Hàn bận suốt ngày, trong vòng đỏ đen. Thỉnh thoảng, bà hỏi qua-loa con Sen,

Hai anh em riu rít ra về

xem bệnh tình Thi có thuyên giảm không ? Thế là hết !

Mà Thi cũng không có sức lực nào để nhớ những người ấy ! Mắt Thi đã mất thần, lơ-dờ.

Trí óc Thi mỗi-một. Ngày ba bữa, Thi cầm hơi bằng vài chén sữa loãng.

Nhưng chủ-nhật nay, Thi đã khá nhiều. Thi đã tỉnh. Ngồi giây được đôi phút.

Thi ngạc-nhiên quá ! Không ngờ đã nằm nhà thương ! Một chiếc phòng nho nhỏ. Ngoài cái giường, và một cái bàn con, tịnh không có đồ vật gì nữa.

— Thi nằm liệt hơn nửa tháng rồi cơ à ? Sen ?

— Vâng, chị đau, mê-mán, không biết gì hết. Nhưng nay chắc chị bớt nhiều rồi.

— Thật à. Sen ? Ồ ! Mà một mình Sen ở đây thôi, à ?

— Có cả cụ nhà, cô Ngân nữa. Nhưng họ về hết rồi. Vì còn phải trông nhà.

Sen nói dối Thi. Nhưng Thi biết đâu. Thi cảm động. 'hầm cảm ơn me và chị Ngân. Thi cầu trời phù hộ cho me Thi và chị Ngân được vui vẻ luôn. Đề năng đến thăm Thi kéo Thi thấy buồn lắm !

Thi định hỏi gì thêm nữa. Nhưng vâng lời thầy thuốc. Sen không cho Thi nói nhiều. Và bắt Thi nằm xuống nghỉ cho đỡ mệt.

Thi hoang-mang nghĩ vẩn-vơ một lúc. Hình như Thi nhớ đến giấc mộng đẹp, buổi no.

Bỗng có tiếng giầy-dép sột-soạt. Thi lắng tai nghe. Nhưng mắt vẫn nhắm kín lại.

Những tiếng giầy nhỏ-nhỏ, bước đều-đều một cách rất ý-tứ. Và tiến dần về phía Thi nằm.

Lại có tiếng nói rất khẽ :

— Xuyt ! Khe-khe chứ ! Đề Thi ngủ.

Giọng nói quena tai quá, êm-ái quá !

Sau mấy câu thì-thăm. Con sen trả lời :

— Không ! cô con vừa mới nằm. Chắc mệt. Chứ chưa ngủ.

Một bàn tay nhỏ bé, nhẹ-nhàng đặt lên trán Thi.

— Nóng lắm ! Ồ ! sao Thi nóng thế này này ?

Thi khẽ mở mắt : Nhận thấy Lan, Thi mừng quá. Thi định ngồi dậy nói chuyện. Nhưng Tuấn lại tiếp bàn tay đặt lên trán Thi nằm yên, Tuấn lại cầm lấy tay Thi.

— Thi đừng chỗi. Cứ nằm đấy, nói chuyện cũng được.

Thi ngoan-ngõăn nghe lời Tuấn. Nằm nghe.

Đã lâu nay, bận học, anh em Tuấn, Lan, chưa lai chơi đặng bà Hàn, nên không biết tin Thi đau. Sáng nay, Lan nghe Ngân kể chuyện. Anh em mới về xin phép cậu, mẹ, đến chiều, tan học, cho xe kéo vào nhà thương thăm Thi.

Vẻ lo-lắng còn hiện trên nét mặt ngây-thơ. Lan dịu-dịu nói với anh :

— Có phải Thi nóng lắm không, anh ? Có can gì không, anh ?

Đoạn quay lại phía Thi. Lan áp môi vào tận má Thi :

— Thi có mệt lắm không. Thi ? Thi cố uống thuốc cho chóng khỏi nhé ! Thi nhé ! Lay trời...

Con Sen được một phút rảnh tay, bỏ ra sân chơi.

Trong gian buồng nhỏ, chỉ có ba trẻ nhỏ, sát đầu vào nhau, tỷ-mỷ hỏi-han.

Thì thấy đói và khát nữa. Nhưng con Sen đi vắng. Thì chống tay, định ngồi giậy uống nước. Nhưng Thì thấy xây-xâm, chóng mặt, lại phải nằm xuống.

Tuấn hiểu ý. Và lúc ấy, Tuấn đã tự lấy nước sôi ở bình pha cho Thì một cốc sữa. Tuấn đã lấy tay đỡ đầu Thì; và nâng Thì ngồi giậy. Đoạn, kê cốc sữa tận môi cho Thì uống.

Thì cố tránh những cái ợ-âm, chua-đắng ở cổ dâng lên. Thì cố tránh những cái chau mày như mọi khi. Và Thì nốc một hơi ngon lành. Giữa những cái nhìn bằng-lòng của Lan và Tuấn.

Hình như Thì vừa được một liều thuốc linh-nghiệm. Thì thấy mát-mẻ, dễ chịu lắm.

Thì nhìn Lan đương nhìn mình từ đầu, đến chân.

Thỉnh-thoảng Lan lại lấy tay thoa-thoa khắp cổ, khắp tay mình. Xem bộ lo-lắng lắm. Thì mỉm cười và đùa:

— Chính bà thầy thuốc nhỏ này đã cứu Thì, Thì được sung-sướng thấy Lan và Tuấn âu-yếm, thương mến Thì như thế này, thì tự-khắc Thì sẽ lành. . .

Lan cũng cười:

— Thế à ! Thì? Vậy Thì lành đi cho Lan mừng nhé.

Thì gật đầu.

Vừa lúc con Sen quay trở vào. Sen thấy hai người bạn nhỏ triu-mến Thì, Sen cảm-động lắm. Sen tự hỏi, sao bà Hàn, cô Ngân lại không tử-tế như thế? Tử-tế, thương-yêu nhau để thấy

mình tốt-đẹp, đáng quý. Vì đã gieo-rắc chung quanh sự lành, và an vui.

Bỗng Tuấn ngạc-nhiên nhìn Lan: Lan đương thỏ-thẻ nói gì với Thi, Tay mân-mê một gói kẹo tây to tướng;

— Thi ăn kẹo nhé! Bây giờ mà nhai kẹo thì vui lắm.

— Thi ạ! kẹo tốt lắm, thơm ghê!

Đoạn, Lan kể, nhắc từng tiếng một:

— Vui lắm cơ, Thi ạ! Mấy tuần này Tuấn và Lan chăm-chỉ học. Cô giáo khen. Về, mẹ mua ngay hai gói kẹo thưởng. Một gói, Tuấn và Lan, ăn hết rồi, Gói này là của Lan. Lan cất, bây giờ đưa đến cho Thi. Một mình Thi nằm đấy, phải nhai kẹo, không thì buồn chết!

Nhưng Tuấn đã mỉm cười. Lắc đầu:

— Em Lan quên lời cậu dặn rồi à? Thi không ăn được những thức ăn nặng.

Lan tiu-nghịu, và oán thăm bệnh thương hàn sao lại không để cho Thi được nhai kẹo.

Nhưng Lan vừa nghĩ được một kế, Lan tươi-cười khếc với anh:

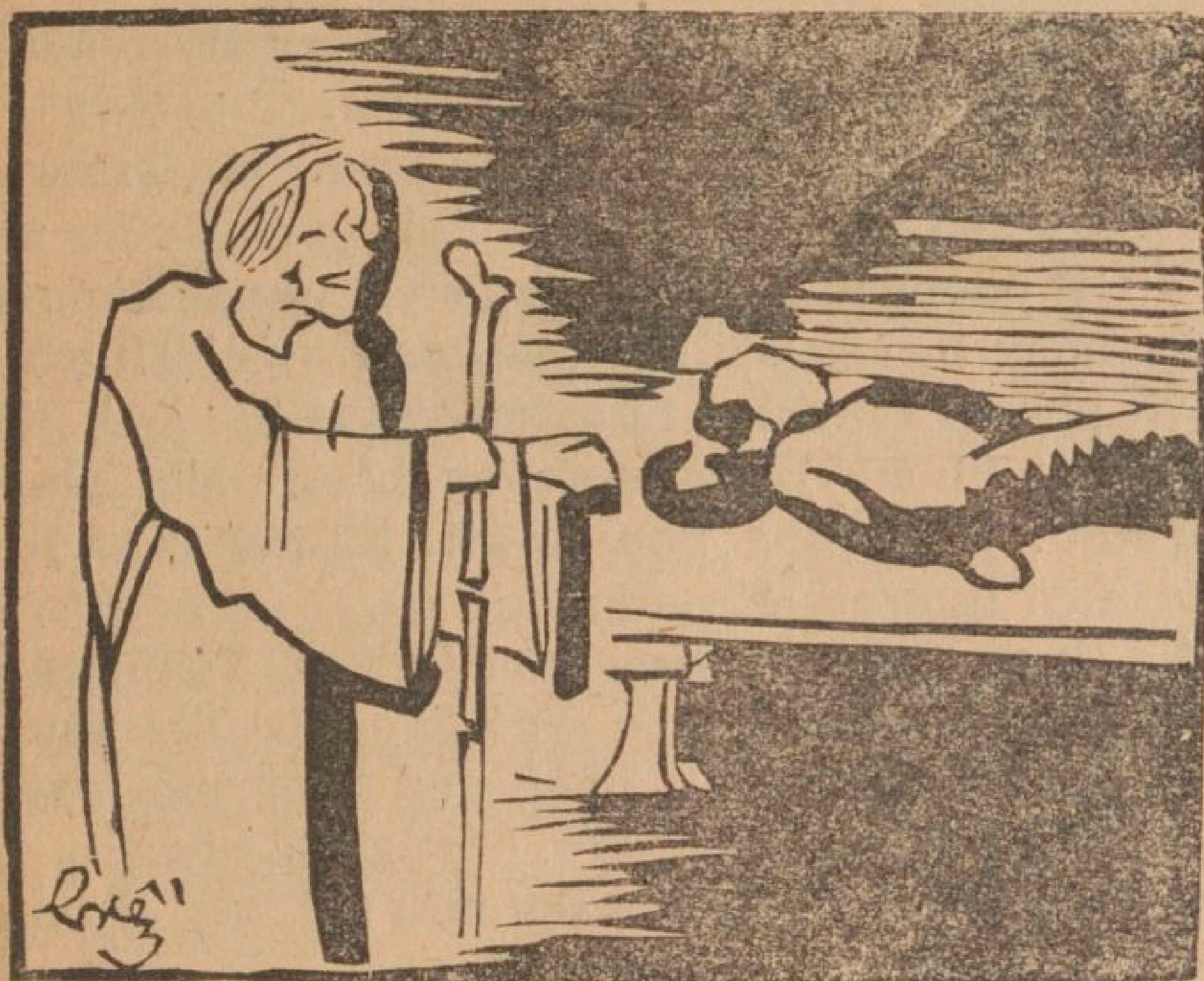
— Nhưng em đã có cách, anh Tuấn ạ, Em chia một phần cho Sen. Còn bao nhiêu, về cất kỹ. Chờ hôm nào, Thi khỏi sẽ giao trả. Vì đó là phần của Thi.

Thấy em thiết-tha yêu Thi, Tuấn sung-sướng ôm Lan vào lòng. Và nhẹ-nhàng hôn nơi trán em.

Bỗng thẳng xe vào dực Tuấn và Lan về, Kéo ông bà trông.

Hai anh em quyến-luyến chưa muốn rời Thi.

Tuấn hứa, mỗi thứ năm, chủ-nhật sẽ xin phép cậu, me, đến thăm Thi. Lan hứa, về nhà, sẽ cầu chúc cho Thi mau lành. Tuấn còn bảo trước chủ nhật sau, có lẽ cậu của Tuấn, Lan cũng vào thăm Thi. Vì cậu biết Thi ngoan lắm. Xem Thi chẳng khác gì Lan và Tuấn.

*Bỗng có một bà cụ già đầu tóc bạc phơ,
tay lê gậy trúc.*

Thi cảm-ơn, gật đầu. Và tiễn bạn bằng một nụ cười.

*
* *

Thứ năm sau. Đúng như lời hứa. Tuấn và Lan lại vào thăm Thi ở nhà thương.

Lần này, chính Thi nằm chờ từ sáng sớm.

Nên khi Lan và Tuấn đến, Thi không ngạc nhiên. Mà mừng rỡ vô cùng.

Khác với mấy lần trước. Lần này không có kẹo ngọt gì hết. Vì Thi không ăn được. Nhưng đã có một thứ quà quý hơn hết mọi thứ. Tuấn mang đến ba bông sen trắng, nổi bật giữa bọc lá xanh.

Tuấn vui hết sức vì thấy giữa vầng da thắm và sâu, đôi mắt Thi sáng long-lanh.

Tuấn cắm hoa vào một chai nước lã. Trong khi Lan xoắn-xít hỏi chuyện Thi.

— Cái phòng nhỏ, mà không có gì trang-hoàng. Mấy bông hoa sơ-sài thế mà được việc! Thi có thấy phòng ấm-cúng hơn lên không?

Còn gì khiến Thi sung-sướng bằng? Một cử-chỉ nhỏ. Mấy bông hoa sơ-sài. Nhưng ca một trời mến thương đầm ấm.

Ngoài tấm lòng thương của Lan và Tuấn, có lẽ không gì quý bằng hoa sen! Sao mà Thi yêu thứ hoa ấy thế. Sen không đẹp bằng một vài thứ hoa khác, như bạch-lan, hoàng cúc hồng tía. Nhưng Thi thấy yêu hoa sen hơn hết. Có lẽ, vì Thi đã thấy Tuấn yêu hoa ấy trước.

Thời giờ thấm thoát, Chủ nhật kế tiếp chẳng mấy chốc đã đến.

Vừa mới chiều.

Một giọng nói ồ-ồ khiến Thi giật mình. Thi nhắm nghiền mắt lại. Không dám mở vội.

Thi tưởng-tượng đến bộ mặt vuông-vuông, đầy-dặn và rất nghiêm-trang của ông Mỹ-Phú Xén vào những tiếng nói nho-nhỏ. Thi đoán biết là tiếng nói trong dịp của Lan và Tuấn.

Ông Mỹ-Phú không phải là người độc-ác. Trái lại. Ông rất thương mến trẻ. Ông đã từng cứu-giúp không biết bao nhiêu trẻ em nghèo. Ông đã vào tận những nơi bùn lầy nước đọng, để giúp đỡ bao nhiêu gia-đình sống trong cảnh tối-tăm, bần-bách.

Đối với Thi. ông lại có một tình thương đặc-biệt: Thấy Lan và Tuấn mến Thi, luôn luôn nhắc đến tên, ông xem Thi như con ruột vậy.

Nhưng Thi vẫn thấy sờ-sợ thể nào ấy. Có lẽ vì nét mặt ông tự-nhiên nghiêm-ngệ quá. Tấm lòng thờ kính tôn-trọng ông như cha, ở lòng Thi, đã thành như tấm lòng sùng-bái, nề vì của một tên mọi chất-phác, đối với vị thiên-thần rất oai linh.

Thi muốn mở mắt để được trông thấy Lan và Tuấn. Nhưng nghĩ đến ông Mỹ-Phú, Thi lại nằm yên, nhắm mắt. và chờ xem ông hỏi-han gì.

Vả Thi nghĩ thầm: nếu mở mắt, nằm ở giường thì không biết chào ông Mỹ-Phú bằng cách gì cho có lễ-độ. Đứng dậy, cúi chào Thi yếu lắm, không làm nổi.

Àu là cứ nằm yên. Lúc nào ông hỏi, hãy hay! Con Sen vội đứng dậy, Lễ-phép vòng tay đứng hầu.

Ông Mỹ-Phú rút tấm giấv chỉ bệnh. Xem một lát. Đoạn Ông cúi nhìn Thi. Tưởng Thi ngủ. Ông đặt tay lên trán Thi, hết sức nhẹ-nhàng. Và hỏi Sen.

Ông nói rất nhỏ. Nhưng Thi tỉnh-táo lắm. Nên nghe được rõ-ràng:

— Trước kia, tôi cứ tưởng là cô Ngân đau. Hôm kia, Lan nói rõ, tôi mới biết.

Dạ ! Cô Ngân cháu cũng ốm. Nhưng chỉ mấy hôm, thì khỏi. Lại đến lượt cô Thi, ạ !

Ra đáng suy-nghĩ gì một lúc, ông lại hỏi :

— ! À Thi là con thứ mấy của hai cụ đằng ấy nhỉ ?

Sen lúng túng, chưa tìm được câu trả lời cho ông. Ông đã hỏi tiếp :

— Mà tôi cũng quên mất. Không biết cụ được mấy cháu nữa !

Sen nhìn Thi. Và bối-rối, trả lời rất khẽ :

— Dạ ! Thừa ông : Cụ cháu được ba cô cháu tất cả ạ ! Kể cả cô Thi con vào nữa, vị-chi là bốn !

Sao lại kể cả cô Thi vào nữa ? Thế nghĩa là thế nào ?

Sen rụt-rè :

— Dạ bẩm ông : Cô Thi con là con nuôi ạ ! Hai cụ đem về nuôi đâu từ hồi còn nhỏ. Nên xem cũng như con ruột thật ạ !

Ông Mỹ-Phú lắc đầu, và tắc lưỡi :

— À ! Ra thế ! Bây giờ tôi mới hiểu !

Từ nãy đến giờ, Thi vẫn chú-ý nằm nghe. Đến đây, Thi không khỏi giật mình :

Trời ơi ! Thi ra Thi chỉ là một đứa con nuôi. Một đứa con không họ, không tên; không cha, không mẹ ! Một đứa trẻ bơ-vơ, được bà Hàn nuôi dưỡng từ ngày còn bé ? Bây giờ Thi mới nhận thấy một chút ý-nghĩ : Vì sao có sự chênh-lệch giữa Ngân và Thi !

Chả trách được ! Thi chỉ là một đứa con nuôi đáng thương thôi. Phúc đâu được như Ngân, mà bảo bà Hàn cùng mọi người trong nhà chiều chuộng ? Phúc đâu được như Ngân mà bảo có một người cha săn-sóc, dậy-dỗ ; Mà bảo có một người mẹ triu-mến, đùm-bọc hết tình-thương ?

Vậy thì cha mẹ Thi, họ-hàng Thi là người thế nào ? Ở đâu ? Sao lại để Thi một mình bơ-vơ ?

Thi thấy cuồn-cuộn nổi lên bao nhiêu niềm khao-khát. Thi khao-khát tấm lòng ngay thẳng của một người cha. Thi khao khát những lời âu-yếm, dịu-dàng, những vuốt ve đầm-ấm của một người mẹ.

Những người thân yêu mong mỏi ấy, không biết rồi Thi sẽ tìm kiếm ở đâu ?

Trời ! Biết tìm kiếm ở đâu những nét mặt mà Thi đoán trước sẽ hiền-lành, sẽ ngay-thẳng như nét mặt Thi, như tấm lòng nhỏ bé của Thi ?

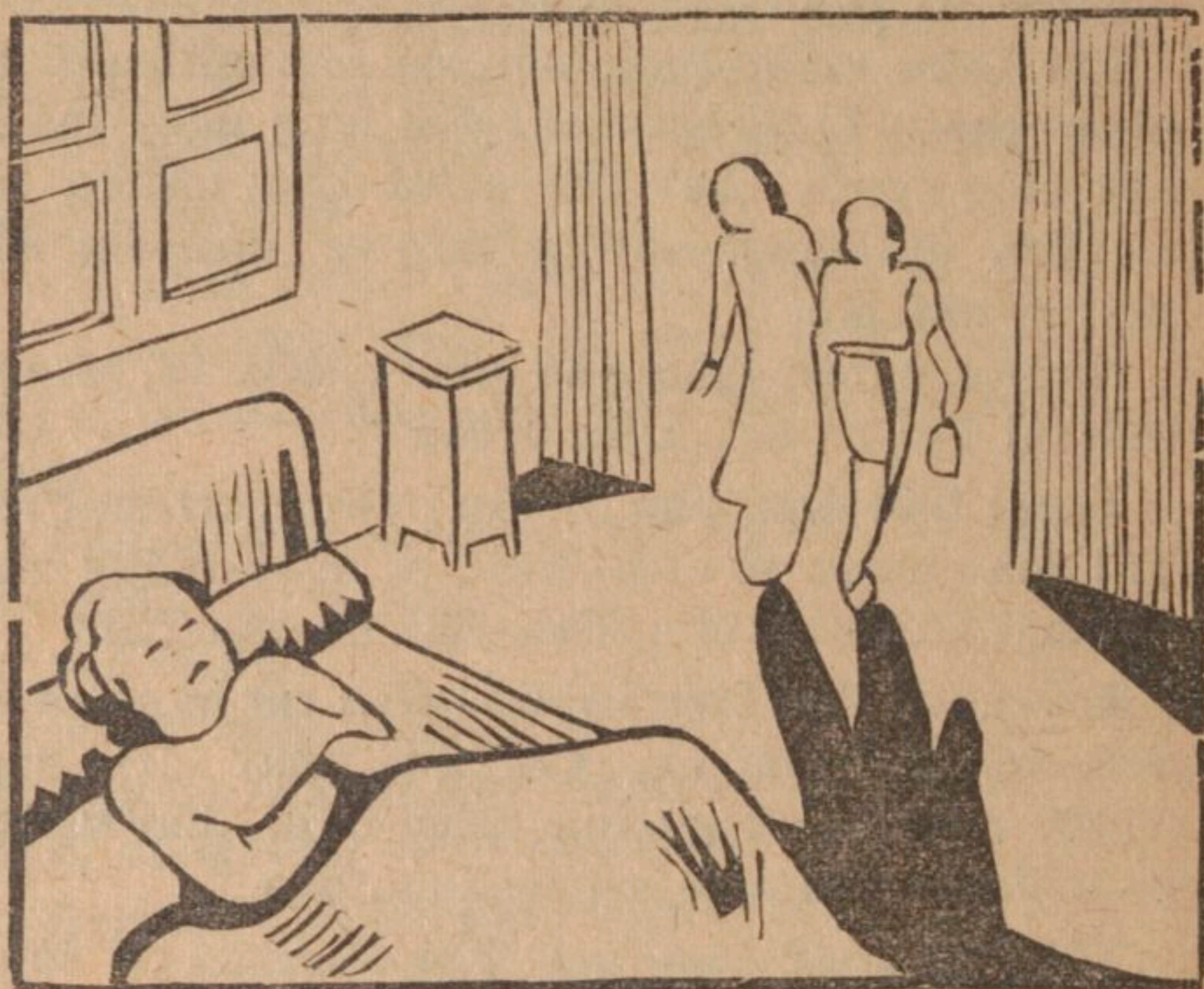
Trời ! Sao Thi khổ sở thế ! Đến cái hạnh-phúc đơn-sơ, tằm-thường, gần gũi nhất của mọi người có. Thi cũng chịu thiếu-thốn. Cái hạnh-phúc được làm một người con thảo.

Thi chỉ được làm một đứa con hờ. Cổ lòng yêu thương tất cả mọi người trong cái gia-đình hờ ấy. Nhưng tấm lòng gửi gắm nào có được đáp lại !

Thi nghĩ đến Ngân. Thi nghĩ đến bà Hàn. Thi nghĩ đến thân-phận mình. Thi tủi thân lạc-loài, Không ai hiểu.

Nhưng không một lần Thi dám oán-trách những người ấy, Thi cảm-kích hơn thì có.

Bảo rằng Thi không được yên dẫu, che-chở như một người con máu-mủ, thì tham-lam quá. Thi chỉ là một đứa con nuôi: Đứa con nuôi lúc nào cũng có địa-vị riêng biệt của nó. Thi không muốn đòi-hỏi nhiều thêm nữa. Chừng ấy, Thi đã thấy nhiều quá lắm rồi. Thi thấy như đã đề lỡ một thời không hiểu, cứ kiêu-hãnh một chút.

Tuấn và Lan vào thăm Thi ở nhà thương
 đề làm phiền mọi người. Thi hẹn sẽ cần phải ngoan-ngoãn thêm, có ý-tứ thêm.

Công-đức người mẹ nuôi cũng cao-dày lắm, chẳng khác gì ơn sinh dưỡng.

Nhưng nghĩ rằng mình cứ bị đầy-đọa mãi, đầy-đọa vì thiếu tình mẫu-tử cốt nhục, Thi không khỏi đau xót. Lòng người mẹ êm-đẹp

biết chừng nào. Bao giờ Thi mới được quì bên gối người, thỏ-thẻ những lời non dại? Bao giờ Thi mới có một gia-đình êm-vui? Thi đoán lờ-mờ chắc cha mẹ mình nghèo túng lắm. Nên mới buộc lòng bán con đi. Nhưng nghèo cực cũng được. Miễn là Thi có một gia-đình chân-chính đề thương yêu.

Thi cảm-động quá. Thi khao-khát quá, ứa cả nước mắt. Nhưng cơn sốt đã đến. Thi co dúm người lại, ôm ghì lấy chiếc nệm, Và mê-man.

*
* *

Bây giờ thì Thi đã khỏi bệnh rồi tuy vẫn xanh xao. Mắt Thi vẫn còn đờ-đần. Nhưng mấy hôm nay, từ khi biết mình chỉ là đứa con nuôi, Thi bỗng có một nỗi buồn ghê gớm. lạc loài, Thi là đứa trẻ lạc loài.

Nhiều đêm Thi đã khóc ướt cả thân áo. Khô quá. Những hình phạt trong nhà như nặng thêm, đau-đớn thêm. Bởi vì Thi đã hiểu rõ rồi, người mẹ nuôi không thương yêu gì Thi hết. Tình mẫu tử không có.

Thi chua chát nghĩ một mình: «Ồ! giá mình cứ ốm mãi nằm ở nhà thương thế mà phúc cơ đấy. Nằm nhà thương, khỏi sợ đòn, khỏi bị mắng, lại thông dong được bạn-bè vô vấp hỏi thăm». Thế rồi Thi oán mình sao lại khỏi bệnh đi, đề phải về nhà, như về cái ngục tối, chịu những hình-phạt cực khổ. Thi lại dai dột muốn trở vào nằm ở nhà thương. Ở nhà thế này, suốt

đòi cho họ đánh đập, chửi bới, chịu làm sao nổi ?

Bởi biết sự thật nên Thi thấy bà Hàn dữ tợn thêm, ghê-gớm thêm. Không có một ý nghĩ thương xót nào có thể an ủi Thi nữa !

Vì thế Thi lại càng khao khát được thấy mặt những người thân yêu đã sinh ra Thi.

Ngày đêm Thi cứ tâm-tâm niệm-niệm mong một ngày xum họp.

Thì ngày ấy đã đến ! Tự ở trong Nam, một gia đình khá giả đánh xe ra Bắc tìm một đứa con mà vì một sự mưu phản có người đem đi xa bán cho mất tích.

Trời không hại kẻ có lòng. Nhờ những manh mối đích xác, họ đã tìm thấy đứa con thân yêu của họ lạc loài vào nhà bà Hàn.

Sung-sướng chưa ? Này cha, này mẹ, này chị, này anh, Thi đã hoàn-toàn sung-sướng gặp những người thân yêu, để hưởng những niềm vui mà bấy lâu Thi khao-khát.

Tiếng máy nổ, bánh xe sắp văng, lòng Thi bồi hồi, cảm động. Bỗng Thi khóc nức lên, ôm chầm lấy Tuấn và Lan, lúc ấy cũng nói không ra tiếng.

Bấy giờ lại đến lúc chờ một ngày gặp bạn. Chắc rằng cũng không xa.

Trên con đường vào Nam, hai mắt Thi còn đeo long-lanh hai giọt lệ, trong hai giọt lệ ấy có hình ảnh hai anh em Lan và Tuấn.

HẾT

ĐÃ CỐ BẢN:

ĐÔI VỢ CHỒNG

Truyện giải tâm-lý
của **KINH KHA** giá 0\$80

Những thanh-niên nam,
nữ ngày nay, có tâm-hồn
rất phong-phú, nhưng cũng
rất phiền-phức, và rất khó
chiều. Vì thế, trong gia-đình
các thanh-niên Việt-nam ngày
nay, hàng ngày, thường xảy
ra muôn nghìn sự xích-mịch
nhỏ, nó làm cho tan nát
hạnh-phúc gia-đình. Những
sự xích-mịch đó, đã được
ông Kinh-Kha phân-tích một
cách rất tinh-vi, và sâu-sắc.

Nhà xuất-bản Cộng Lực

N. 9 Takou Hanoi — Tél. 962

Sách HOA MAI

ĐÃ XUẤT BẢN

- Số 14 : Đi nghỉ mát của Ngô-Hòa
— 15 : Con chuột mù của Bùi-Hiển
— 16 : Trên cánh chim của Niêm-Lộc
— 17 : Những trẻ khốn nạn của Nam-Cao
— 18 : Những trẻ khốn nạn (số 2) Nam-Cao
— 19 : Người Rừng của Ngô-Hòa
— 20 : Vòng quanh thế giới của Như-Phong
— 21 : Những vần thơ xanh của Jeannine
Lê-Thủy
— 22 : Con Dạ Tràng của Đào-Thiên
— 23 : Người thợ rèn của Nam-Cao
— 24 : Vỡ đê của Sửu (Nguyễn-Ngọc)
— 25 : Đứa con nuôi của Ngô-Hòa

SẴN CÓ BÁN :

Trên Bắc-Cực

Sách Hoa-Mai số 26 của Vũ-Tinh

Giá 0\$12

Muốn biết những cảnh trên Bắc-Cực, không có ngày, không có đêm, muốn năm tuyết phủ, huy-loàng, huyền-ảo như thế giới thần-tiêu, muốn biết giống người có phong-tục lạ-lùng, những giống vật kỳ-quái, các bạn hãy đọc cuốn

Trên Bắc-Cực của VŨ-TINH.

Những bản tranh trong sách Hoa-Mai đều khắc ở

FLAMBEAU

Nhà Flambeau nhận khắc đủ các việc

Bureau : 9, Rue Takou Tél. 362 Hanoi